

ΚΥΠΡΟΣ: ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΔΕΣΜΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

Τὸ Σύνταγμα τῆς νεαρῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας (1), πὸ ἀρχισε νὰ ἰσχύει ἀπὸ τὶς 16 Αὐγούστου 1960, δὲν ἦταν, ὅπως ὄλα τὰ Συντάγματα, προϊόν τῆς τυπικῆς ἔστω κυριαρχικῆς θελήσεως τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ. Ἦταν προϊόν τῶν συμφωνιῶν τῆς Ζυρίχης (11.2.59) καὶ τοῦ Λονδίνου (19.2.59). Δὲν ἐκπονήθηκε ἀπὸ τὴ συντακτικὴ ἐθνοσυνέλευση τῆς Κύπρου, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ μικτὴ 4μελῆ ἐπιτροπὴ στὴν ὁποία οἱ Ἑλληνοκύπριοι, οἱ Τουρκοκύπριοι, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση καὶ ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνηση εἶχαν ὀρίσει ἀπὸ ἓνα ἀντιπρόσωπο. Μαζὶ μὲ ἓνα νομικὸ σύμβουλο, πὸ τὸν διόρισαν οἱ ὑπουργοὶ Ἑξωτερικῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἔφτιαξε τὸ Σύνταγμα μὲ βάση τὸ σχέδιο πὸ εἶχε γίνεϊ στὴ διάσκεψη τῆς Ζυρίχης.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ φάνηκε καθαρὰ ὅτι μὲ τὶς διατάξεις πὸ περιεῖχε τὸ Σύνταγμα αὐτὸ γρήγορα θὰ ὀδηγοῦσε σὲ ἀδιέξοδο (2).

Σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 1 τοῦ Συντάγματος «ἡ Κυπριακὴ Πολιτεία εἶναι ἀνεξάρτητος καὶ κυρίαρχος Δημοκρατία, προεδρικοῦ συστήματος, τῆς ὁποίας ὁ πρόεδρος εἶναι Ἕλληνας καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος Τούρκος, ἐκλεγόμενοι ἀντιστοίχως ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Τουρκικῆς Κοινότητος τῆς Κύπρου, ὡς ἐν τῷ παρόντι Συντάγματι ὀρίζεται».

Τ Ο Β Ε Τ Ο. Κατὰ τὸ ἄρθρο 50 ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Ἀντιπρόεδρος ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ὀριστικῆς ἀρνησικυρίας οἰουδήποτε νόμου ἢ ἀποφάσεως τῆς Βουλῆς πὸ ἀναφέρεται σὲ θέματα ἑξωτερικῶν ὑποθέσεων, ἀσφαλείας ἢ ἀμύνης. Κατὰ τὸ ἄρθρο 57 § 3, ὁ Πρόεδρος καὶ ὁ Ἀντιπρόεδρος ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς ἀρνησικυρίας τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἑπιτροπικοῦ Συμβουλίου. Στὴν ἀπλὴ ἑλληνικὴ αὐτὰ σημαίνουν πὸς ἡ Κύπρος εἶναι ἓνα κράτος μὲ δύο συμπροέδρους. Ὁ ἓνας ἐκπροσωπεῖ τὸ 82% τοῦ πληθυσμοῦ καὶ ὁ ἄλλος τὸ 18%. Καὶ ὀμως ἔχουν καὶ οἱ δύο τὰ

ἴδια δικαιώματα. Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ 18% μπορεῖ νὰ παρεμποδίσῃ ἢ νὰ ματαιώσῃ ὀποτε θέλει τὴν ψήφιση τῶν νόμων ἀπὸ τὴ Βουλὴ ἢ τὴ λήψη ἀποφάσεων ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μιὰ ἐθνικὴ μειονότητα ἐπιβάλλει τὶς ἀποφύεις τῆς σὸ ἐθνικὸ στοιχεῖο πὸ πλειοψηφεῖ.

Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΛΟΓΙΚΗΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ

Ἡ Β ο υ λ ῆ τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας ἔχει 50 βουλευτές. Ἀπ' αὐτοὺς τὰ 2)3, δηλαδὴ οἱ 35 ἐκλέγονται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κοινότητα καὶ τὸ 1)3 δηλαδὴ οἱ 15 ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ. (ἄρθρ. 62). Σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 78 ὁ ἐκλογικὸς νόμος, οἱ φορολογικοὶ νόμοι καὶ οἱ νόμοι οἱ σχετικοὶ μὲ τοὺς δήμους ἀπαιτοῦν χωριστὴ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων καὶ χωριστὴ τῶν Τούρκων βουλευτῶν. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο 8 Τούρκοι βουλευτές μποροῦν νὰ ἐμποδίσουν τὴν ψήφιση ἓνος φορολογικοῦ νόμου καὶ νὰ παραλύσουν ἔτσι τὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τοῦ κράτους. Εἶναι κι αὐτὸ ἓνα ἄλλο βέτο πὸ δίνει τὸ σύνταγμα στοὺς Τούρκους.

Στὸ Ἑπιτροπικὸ Συμβούλιο ἡ ἀναλογία εἶναι 7 πρὸς 3. Τοὺς 7 Ἕλληνες ὑπουργοὺς διορίζει ὁ Πρόεδρος καὶ τοὺς 3 Τούρκους ὁ ἀντιπρόεδρος. Τὸ ὑπουργεῖο Ἀμύνης, ἢ Ἑξωτερικῶν ἢ Οἰκονομικῶν πρέπει νὰ ἀνήκει ὑποχρεωτικὰ σὲ ἓνα Τούρκο (ἄρθρ. 46). Σήμερα ὑπουργὸς ἀμύνης τῆς Κύπρου εἶναι Τούρκος μὲ βάση τὸ ἄρθρο αὐτὸ.

Στὴν ἀστυνομία ἡ ἀναλογία εἶναι 70 — 30. Σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 130, στὴν ἀρχὴ τὸ ποσοστὸ τῶν Τουρκοκυπρίων στὴν ἐπικουρικὴ ἀστυνομία μπορεῖ νὰ ἀνέβῃ σὲ 40% (γιατὶ στὴ διάρκεια τοῦ ἀγῶνα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ γιὰ τὴν αὐτοδιάθεση τῆς Κύπρου, οἱ Ἀγγλοὶ διόριζαν στὰ σώματα ἀσφαλείας κατὰ προτίμηση

Τούρκους και δὲν ἄφησαν μὲ τὸ ἄρθρο αὐτὸ νὰ ἀπολυθοῦν οἱ Τούρκοι ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὰ σώματα αὐτά).

Στὸ στρατὸ τὰ πράγματα εἶναι χειρότερα. «Ἡ Δημοκρατία ἔχει στρατὸν 2.000 ἀνδρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων 60% εἶναι Ἑλληνας καὶ 40% εἶναι Τούρκοι» λέει τὸ ἄρθρο 129.

Ἀκόμα καὶ στὴ ραδιοφωνία καθορίζεται ἐλάχιστο ὄριο ὠρῶν τουρκικῶν ἐκπομπῶν, εὐνοϊκὸ γιὰ τοὺς Τούρκους (ἄρθρ. 171). Ὅπως εἶδαμε, οἱ Τούρκοι ἀποτελοῦν τὸ 18% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κύπρου.

Η ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ ΣΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ

Μιλῶντας γιὰ τὴν ἐκλογή τῶν συμπροέδρων καὶ τῶν βουλευτῶν, εἶδαμε ὅτι ἡ ἑλληνικὴ καὶ ἡ τουρκικὴ κοινότητα ἀποτελοῦν δύο χωριστὰ ἐκλογικὰ σώματα. Κάθε πολίτης τῆς Δημοκρατίας, ἀκόμα κι ἂν δὲν εἶναι Ἑλληνας ἢ Τούρκος πρέπει νὰ δηλώσει προσχώρηση σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς δύο κοινότητες. Μὲ μιὰ σειρά ἀπὸ διατάξεις καθορίζεται ἓνα σύστημα «ὑποίθαγενείας»³ (3), δηλαδή ὑπάρχουν χωριστὴ ἑλληνικὴ καὶ τουρκικὴ ἐθνότητα, γιὰ τὶς ὁποῖες ἰσχύει χωριστὴ συνταγματικὴ καὶ νομοθετικὴ ρύμιση, ὅσον ἀφορᾷ τὶς περισσότερες ἰδιωτικὲς καὶ δημόσιες σχέσεις. Σὰν νὰ πρόκειται γιὰ δύο χωριστὰ κράτη ποὺ βρίσκονται στὸ ἴδιο ἔδαφος.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Βουλὴ, ὑπάρχουν ὁμοίως καὶ οἱ δύο Κοινοτικὲς Συνελεύσεις (ἡ πρωτοτυπία τοῦ Συντάγματος τῆς Κύπρου). Αὐτὲς εἶναι ξεχωριστὰ νομοθετικὰ σώματα ποὺ ἐκλέγονται ἀπὸ τὶς ἀντίστοιχες Κοινότητες καὶ ἔχουν εὐρύτατη νομοθετικὴ ἐξουσία. Νομοθετοῦν γιὰ ἐκπαιδευτικὰ, θρησκευτικὰ, φιλανθρωπικὰ καὶ δικαστικὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἀντίστοιχη κοινότητα καὶ ἐπιβάλλουν ξεχωριστοὺς φόρους στὰ μέλη τους (ἄρθρ. 86). Κάθε Κοινότητα μπορεῖ νὰ παίρνει ἐπιχορήγηση ἀπὸ τὴν ὁμοεθνή τῆς κυβέρνησης, Ἑλληνικὴ ἢ Τουρκικὴ καθὼς καὶ ἐνίσχυση σὲ διδακτικὸ προσωπικὸ (ἄρθρ. 108).

Ἐπὶ πλέον χωριστοὶ τουρκοὶ δῆμοι ἰδρύθηκαν στὶς πόλεις Λευκωσία, Λεμεσό, Ἀμμόχωστο, Λάρνακα καὶ Πάφο (ἄρθρ. 73).

Ὁ καθένας καταλαβαίνει εὐκολὰ πὼς αὐτὴ ἡ διχοτόμηση στοὺς θεσμοὺς ἀποτελεῖ τὴν προεισαγωγὴν τῆς ἐδαφικῆς διχοτόμησης ποὺ ἐπιδιώκει ἡ Τουρκία καὶ ἡ ἡγεσία τοῦ Τουρκοκυπριακοῦ στοιχείου.

Γ Λ Ω Σ Σ Α Ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Τουρκικὴ εἶναι ἐπίσημες γλώσσες τοῦ Κράτους. Στὴ Βουλὴ, οἱ λόγοι τῶν βουλευτῶν τῆς μιᾶς ἐθνότητος πρέπει νὰ μεταφράζονται ὑποχρεωτικὰ στὴ γλώσσα τῆς ἄλλης.

ΕΘΝΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ Ἡ κάθε Κοινότητα γιορτάζει τὶς ἐθνικὲς γιορτὲς τοῦ ἀντιστοίχου Κράτους.

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ. Ἐπειδὴ ἦταν φανερό ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι θὰ προέκυπταν πολλὰ προβλήματα ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Συντάγματος αὐτοῦ, τὰ ἄρθρα τοῦ 133 — 155 προβλέπουν τὴ δημιουργία ἀνωτάτου συνταγματικοῦ δικαστηρίου, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς δικαστές: ἓνα Ἑλληνα, ἓνα Τούρκο, καὶ ἓνα οὐδέτερο (οὔτε Ἑλληνα, οὔτε Τούρκο, οὔτε Ἀγγλο). Ὁ οὐδέτερος εἶναι ὁ πρόεδρος τοῦ δικα-

στηρίου. Ὁ δυτικογερμανὸς δικαστὴς Φόρστχοφ ποὺ κατέλαβε τὴ θέση αὐτὴ ἐδίκαιωσε οὐσιαστικὰ τοὺς Τούρκους στὸ θέμα τῶν χωριστῶν Δήμων καὶ μετὰ ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν Κύπρο ἐπ' ἀδεία. Ἐτοίμο τὸ Ἀνώτατο Συνταγματικὸ Δικαστήριον ἀπεδείχθη ἀνίκανο νὰ λύσει τὰ συνταγματικὰ προβλήματα τῆς Κύπρου.

ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΩΔΗ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ»

Ἡ συμφωνία τῆς Ζυρίχης καθόρισε ὅτι ὀρισμένα θεμελιώδη ἄρθρα τοῦ συντάγματος αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν. Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται στὸ ἄρθρο 182. Τὸ ἄρθρο 2 τῆς συνθήκης ἐγγυήσεως ὀρίζει ὅτι ἡ Ἀγγλία, ἡ Τουρκία καὶ ἡ Ἑλλάδα ἐγγυῶνται τὴν δημιουργηθεῖσαν διὰ τῶν θεμελιωδῶν ἀρθρῶν τοῦ Συντάγματος τῆς Κύπρου κατάστασιν. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ Κυπριακὸς λαὸς δὲ μπορεῖ νὰ τροποποιήσῃ τὰ ἄρθρα αὐτά, ἀσκῶντας τὰ κυριαρχικὰ συντακτικὰ του δικαιώματα, γιὰτὶ θὰ ἐπέμβουν οἱ «ἐγγυήτριες» δυνάμεις. Τὰ θεμελιώδη ἄρθρα εἶναι ἀκριβῶς αὐτὰ ποὺ κατοχυρώνουν τὴν τραγελαφικὴ καὶ μεροληπτικὴ κατάσταση ποὺ περιγράφσαμε. Ἀναφέρομε χαρακτηριστικὰ ὅτι ἡ δευτέρη παράγραφος τοῦ ἀρθροῦ 185 ποὺ ἀπαγορεύει τὴν ἔνωση μὲ τὴν Ἑλλάδα εἶναι θεμελιώδης διάταξις, ἐνῶ ἡ πρώτη παράγραφος τοῦ ἴδιου ἀρθροῦ ποὺ ἀπαγορεύει τὴ διχοτόμηση τοῦ νησιοῦ δὲν εἶναι θεμελιώδης.

Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΕΓΓΥΗΣΕΩΣ ΚΑΙ Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ

Κατὰ τὸ ἄρθρο 181 τοῦ Συντάγματος, οἱ δύο αὐτὲς συνθήκες ποὺ εἶναι προσαρτημένες σὰν παραρτήματα στὸ Σύνταγμα ἔχουν συνταγματικὴ ἰσχὺ.

Μὲ τὴν πρώτη ἡ Ἀγγλία, ἡ Τουρκία καὶ ἡ Ἑλλάδα ἐγγυῶνται τὴν ἀνεξαρτησία, ἀκεραιότητα καὶ ἀσφάλεια τῆς Κύπρου, τὴν τήρηση τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος τῆς καὶ τὸ σεβασμὸ τῆς Ἀγγλικῆς κυριαρχίας στὶς περιοχὲς τῆς Κύπρου ποὺ χρησιμοποιοῦνται σὰν ἀγγλικὲς βάσεις. Ἐπίσης ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωση «νὰ ἀπαγορεύουν, τὸ κατ' αὐτὰς πᾶσαν θρᾶσιν σκοποῦσαν εἰς τὴν ἄμεσον ἢ ἔμμεσον προώθησιν τῆς Ἐνώσεως τῆς Κύπρου μετ' ἄλλου κράτους ἢ τοῦ διαμελισμοῦ τῆς νήσου». Γιὰ τὸ πὼς τηρεῖ ἡ Τουρκία αὐτὴ τὴν ὑποχρέωση, φαίνεται ἀπὸ τοὺς χάρτες τῆς διχοτομήσεως τῆς Κύπρου, ποὺ ἐδημοσίευσαν τελευταῖα οἱ τουρκικὲς ἐφημερίδες.

Ἡ «συνθήκη συμμαχίας» τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκία προβλέπει τὴν ἰδρυσὴν Τριμελοῦς Στρατηγελοῦ στὴν Κύπρο καὶ τὴν ἀποστολὴν Ἑλληνικοῦ (950 ἄνδρες) καὶ Τουρκοῦ (650 ἄνδρες) ἐκστρατευτικοῦ σώματος στὴν Κύπρο.

Μὲ τὶς δύο συνθήκες αὐτὲς εἶναι ἀμφίβολο ἂν μποροῦμε νὰ μιλάμε γιὰ ἀνεξαρτησία τῆς Κύπρου. Ὁ καθηγητὴς Δένδιας λέει ὅτι τὸ Κυπριακὸ Κράτος εἶναι «κατασκευάσμα τῆς διπλωματίας». Καὶ ὁ Κύπριος κ. Σάββας Λοιζίδης σὲ ἄρθρο του στὴν «Καθημερινή» (12.3.1959) τονίζει ὅτι τὸ νεαρὸ κράτος δὲν ἔχει πλήρη ἀνεξαρτησία καὶ κυριαρχία.

ΟΙ ΤΩΡΙΝΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Όπως προβλέφθηκε από την πρώτη στιγμή, οι άδικες και άνισες διατάξεις του Συντάγματος της Κύπρου δδήγησαν τη νεαρή Δημοκρατία σε παράλυση. Για παράδειγμα αναφέρομε ότι οι Τουρκοί δήμοι χρεωκόπησαν, γιατί οι Τούρκοι πολίτες τους ήταν τόσο λίγοι, που δεν μπορούσαν να τους συντηρήσουν οικονομικά. Η έλληνοκυπριακή πλευρά ζήτησε (βασίζομένη στο άρθρο 173 του Συντάγματος) να ένοποιηθούν οι δήμοι. Η τουρκοκυπριακή πλευρά ζήτησε να επεκταθεί ή διαδικασία των Τουρκικών δήμων και σε Έλληνοκυπρίους που να υποχρεωθούν να συνεισφέρουν για την κάλυψη των αναγκών των δήμων αυτών (!!).

Όταν ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος έχοντας την υποστήριξη δλόκληρου του Έλληνοκυπριακού στοιχείου, δηλαδή της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού της Κύπρου, έθεσε θέμα αναθεώρησης του Συντάγματος, οι αδιάλλακτοι Τουρκοκύπριοι ενισχυόμενοι από την Τουρκική Κυβέρνηση και από άλλες χώρες που έζητοθσαν να ενισχύσουν την Τουρκική πλευρά, να πλήξουν την Ελλάδα και να εξασφαλίσουν την κυριαρχία όλων των συνεταίρων του ΝΑΤΟ στην Κύπρο, πήραν τα όπλα και έματοκύλισαν το νησί. Το νεαρό Κυπριακό Κράτος είχε τη δύναμη να επιβάλει την τάξη, στην παρανομούσα μειοψηφία. Τότε όμως έλειτούργησαν οι συνθηκες έγγυήσεως και συμμαχίας: Το Τουρκικό έκοτρατευτικό σώμα έκινήθηκε κατά του Κυπριακού Κράτους. Τότε πάλι σε εφαρμογή της Συνθήκης Έγγυήσεως, ή Αγγλία μπήκε στη μέση σαν έ-

πιδιαιτητής και έστερέωσε έτσι την κυριαρχία της στο νησί.

Οι Έλληνοκύπριοι είδαν καθαρά ότι ή σωτηρία τους από τα άσφυκτικά δεσμά του Συντάγματος και των συνθηκών συμμαχίας και έγγυήσεως που είχαν χαλκευθεί στη Ζυρίχη και το Λονδίνο, ήταν ή διεθνοποίηση του προβλήματος για την κατοχύρωση των δικαιωμάτων της πλειοψηφίας και τη διεθνή έγγυήση των δικαιωμάτων της Τουρκικής μειονότητας με βάση την σωστή εφαρμογή της αρχής της αυτοδιαθέσεως των λαών. Ο δρόμος για την προσφυγή της Κυπριακής Δημοκρατίας στον ΟΗΕ ήταν έτσι ο μόνος δρόμος που οδηγούσε στη λύση των προβλημάτων της Κύπρου, σύμφωνα με την ιστορική αναγκαιότητα. Η δήλωση της Σοβιετικής Κυβέρνησης ότι υποστηρίζει την ανεξαρτησία της Κύπρου, ήταν άλλο ένα βήμα προς τη διεθνοποίηση του Κυπριακού και έγινε δεκτή με ικανοποίηση από την Κυπριακή Δημοκρατία.

Ύστερα όμως από τις γνωστές εξελίξεις άποφασίστηκε ή σύγκληση Πενταμερούς Διασκέψεως στο Λονδίνο από αντιπροσώπους της Αγγλίας, Ελλάδας, Τουρκίας, των Έλληνοκυπρίων και των Τουρκοκυπρίων. Η πρόσφατη ιστορία του Κυπριακού προβλήματος δεν μας επιτρέπει αισιοδοξία για τη διάσκεψη αυτή. Η Κυπριακή Κυβέρνηση έδήλωσε ότι θα επιδιώξει την πλήρη ανεξαρτησία της Κύπρου μέσα στα πλαίσια της Βρεταννικής Κοινοπολιτείας και δεν θα δεχτεί καμμιά συζήτηση για διχοτόμηση της Κύπρου. Και ότι αν δεν ικανοποιηθεί στη διάσκεψη αυτή, θα προσφύγει στον ΟΗΕ. Τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές προετοιμάζεται ή Πενταμερής. Περιμένουμε λοιπόν με σκεπτικισμό να δούμε τί θα προκύψει απ' αυτήν.

